

ישראל שטערן

צוויי לידער *

יארן

א

אין גרינעם, גרויען טונקל־אומעט
פון די לעצטע ביימער־שורות,
ביים עק וועלט דארט — בייגט דער הימל
זיך פארזיכטיק אראפ צו דר'ערד
און הערט זיך צו צום שטילן גאנג
פון די יארן, וועלכע שווימען
ווי א טרער ארויס און פאלן
אראפ דארט ערגעץ ווי א טרער.

און שטום ווי דער אינדזל —
און קענען ניט וויינען
און קענען ניט וויינען...
און עס הענגט איבער זיי
א קללה פארשטארט".
נאכט ביי נאכט זינגען
שווארצהאויגיקע וועלטן
שווארצהאויגיקע לידער,
און עס פאלן פאר מורא
די שטערן אראפ.

ב

נאכט ביי נאכט זינגען
שווארצהאויגיקע וועלטן
שווארצהאויגיקע לידער,
און עס פאלן פאר מורא
די שטערן אראפ:
„ווער איז דער טאטע?
ווער איז די מאמע?
עס ווערן די יארן
געבוירן אויף הפקר,
ווייט הינטער וועלדער
אויף א ווילד־פרעמדן אינדזל
ליגן די יארן
אויף הפקר געווארפן,
בלינדע און קרענקלעך
און שווארץ ווי די וועלדער

ג
דינגן! — דינגן! — דינגן! —
לויפן די שעהען
פון שטאטישן טורעם
אראפ אין דער וועלט
און דערציילן פארויס:
א יאר ווערט געבוירן! —
קלינגען די שעהען
אראפ אויף די שטיינער
ווי קופער־מטבעות
אין דער פושקע פון „צדקה
תציל ממות...“
דינגן! — דינגן! — דינגן! —
א הונט קומט צו גיין
און בלייבט שטיין אין מארק
מיט צוויי נאסע אויגן

* די צוויי אומבאקאנטע לידער פונעם קדוש ישראל שטערן, האבן מיר באקומען פון הערץ
גראסבארד. די כתב־ידן פון ביידע לידער האט שטערן איבערגעגעבן גראסבארדן ארום אנהויב
די דרייסיקער יארן.

און געדענקט ניט דעם וועג
— אין דאָרף צום בעל־בית —
דאָס יונגע יאָר בלאַנדזשעט
פון שטאַטישן טורעם
אַריין אין דער נאַכט
און פאַלט אויף די שטיינער
פאַרמאַטערט אַנידער
און ווערט דאָרט צעבראַכן...
דיננן! — דיננן! — דיננן!
אויפן שוואַרץ־בלויען לייטער
פון דער שוואַרץ־בלויער נאַכט
טרוימט שווער אַרויף
מיין האַרץ צו דעם טורעם,
ווי אומרוק וואַרפט זיך
דער גלאַק פון דער צייט
אין נאַכט־בלינדן זייגער...

און עס פאַלן די שעהען
ווי בלעטער אין תשרי
אַראָפּ אויפן ברוק,
אַזש ס'קרעכצן די שטיינער
און דערציילן די גאַסן:
„איטלעך יאָר וואַנדלט
פון שטערן צו שטערן
און געפינט ניט קיין תקומה
און אַנטלויפט מיט זיין אומגליק
פון גאַט און די הימלען
און פאַלט ווי אַ זינדיקער
מלאך אַראָפּ
און זוכט זיך אין אונדזער
קאַלטער מלוכה
זיין אייביקע רו...“